

[Ellemann-Jensen]

ført nu, men som rammer helt anderledes, og som der er langt mere perspektiv i: en række konkrete ændringer i de offentlige udgifter og en samlet offentlig udgiftsreform, som rækker mange år frem i tiden, og som opnår det, som regeringen påstår at den søger at opnå, nemlig en fortsat nedsættelse af statens underskud. Det sker ikke med den politik, regeringen lægger frem her. Der sker tværtimod det, at statens underskud i 1981 vil blive endnu større, end det bliver i år. Der er intet perspektiv i det, regeringen foretager sig her.

Finansministeren hævder, at de virkninger, han har talt om tidligere, i 1981 på betalingsbalancen er noget, der allerede ligger i den politik, der er lagt frem her, men det er ikke rigtigt. Det fremgår af det sæt beregninger, som er i det gule hæfte fra budgetdepartementet, at man regner med, at der i 1980 og i 1981 og i de kommende år skal ske en forbedring hvert år af Danmarks konkurrenceevne på 2-3 procentpoints. Og den forbedring i løbet af 1981, som altså indgår i beregningerne af resultaterne for 1981, ligger ikke i den politik, regeringen hidtil har fået gennemført, og det ligger ikke i den politik, regeringen forsøger at få gennemført nu. Det er fugle på taget, man opererer med her. Der ligger ikke de virkninger i det, som regeringen påstår.

Finansministeren havde ingen bemærkninger til, at Nationalbanken altså nu er på vej med nye choktal, med beregninger, der viser, at i første kvartal har vi haft et underskud på betalingsbalancen på 7 mia kr. Vi vil altså opleve, inden der er gået et år, at Danmarks samlede gæld til udlandet passerer 100 mia kr. Vi oplever allerede for øjeblikket netto-rentebetalinger til udlandet, der overstiger 10 mia kr. på årsbasis. Hvordan i alverden forestiller regeringen og dens støttepartier sig at man med sådanne udsigter og med en sådan svag økonomisk politik, som der lægges op til her, overhovedet har nogen mulighed for at få udlandet til fortsat at finansiere det underskud, vi har?

Der er intet perspektiv i dette. Det, man sætter på spil, er Danmarks økonomiske selvstændighed. Det er det, der vil blive draget i tvivl i løbet af sommeren, når vi vil få en ny række beregninger fra OECD, fra vismændene, fra valutafonden, og hvem der nu ellers for øjeblikket prøver at se, hvor i alver-

den Danmarks økonomi styrer hen. Det bliver en kedelig sommer. Det bliver en sommer, hvor vi skal opleve en lang række beskrivelser af, hvordan udviklingen fortsætter uanfægtet henimod den berømte afgrundens rand, som har været beskrevet så malende i debatten.

Regeringens politik retter ikke op på denne udvikling. Der skal langt alvorligere indgreb til. Venstre har erklæret sig rede til at tage et medansvar for sådanne indgreb. Vi har peget på de indgreb, der er nødvendige, vi har peget på konkrete offentlige besparelser. Vi er fortsat rede til at gå ind i sådanne diskussioner, men regeringen har ikke været villig hertil. Nogle støttepartier har så givet regeringen mulighed for at leve videre uden at gribe alvorligt ind over for problemerne. Det er noget, der vil hævne sig - desværre.

Gammelgaard (KF):

Den danske centralbank, Nationalbanken, der har ansvaret for hele det pengepolitiske område, og som er særdeles centralt placeret i hele vort økonomiske liv, offentliggør nu en ny kvartalsberetning. Det er en advarsel til regeringen om, hvor alvorlig den danske økonomiske situation er, og hvilke dybtgående økonomiske indgreb der er nødvendige. Det er ufatteligt, at finansministeren og regeringen ikke vil tage Nationalbanken alvorligt, som her meget stærkt fremfører, hvor vanskelig hele landets situation er, og hvor stærkt på vej vi er til at miste hele vor økonomiske selvstændighed.

Det, der er brug for her i landet, er først og fremmest en solidarisk indtægts- og indkomstpolitik, og det er her, socialdemokratiet svigter. Vi har i øjeblikket en skrap pris- og avancelovgivning, og vi siger fra det konservative folkepartis side, at alle grupper må holde igen, ingen skal undtages. Det skal være en skrap, solidarisk indtægts- og indkomstpolitik. Vi ved udmærket, at socialdemokratiet altid vil friholde væsentlige grupper for denne linje, denne politik, og derfor nytter det ikke noget med det, man kommer med fra socialdemokratiets side. Det nytter ikke noget med den politik, man står for. Man kommer igen og bruger skatte- og afgiftsvejen.

Må jeg så sige om forholdet imellem momsens og de direkte skatter, som også har